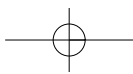
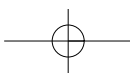
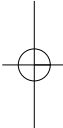
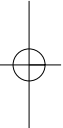

**EPÍLEG:
LES MILLORES DEL NOU ESTATUT
D'AUTONOMIA DEL 2006**

ÍNDEX

1. Introducció	239
2. Competències	240
2.1 Mitjans personals	240
2.2 Llengua i dret propis	242
2.3 Tribunal Superior de Justícia	244
2.4 El Consell de Justícia	245
2.5 L'Oficina judicial	246
2.6 Planta i demarcació judicial	249
2.7 Justícia de pau i de proximitat	249
2.8 Altres atribucions estatutàries	250
2.8.1 <i>Altres aspectes a tenir en compte</i>	251
3. Objectiu de la reforma estatutària	252
4. Conclusions	253

1. Introducció

El contingut d'un títol específic sobre el poder judicial al nou Estatut d'Autonomia, la seva presència i regulació específica en el text estatutari, té aspectes simbòlics i té aspectes substancials pel que fa a l'estructura autonòmica de l'Estat. D'altra banda, el seu contingut material omple amb suficiència les expectatives en aquesta matèria, atesa la resistència numantina per part de l'Estat a cedir competències en l'àmbit judicial.

La regulació establerta permet avançar en l'adaptació de l'Administració de Justícia a l'estructura de l'Estat autonòmic i permet apropar la justícia als ciutadans, millorant-la precisament per aquesta proximitat.

Amb aquesta reforma s'aconsegueixen amb suficiència tres objectius:

- Créixer en autogovern (més competències en mitjans i creació del Consell de Justícia).
- Avançar en l'adaptació de l'Administració de Justícia a l'Estat de les Autonomies (coneixement de la llengua i dret propis i més competències per al Tribunal Superior de Justícia).
- Apropar la Justícia als ciutadans (Tribunal Superior, Justícia municipal i Justícia de pau).

Amb la reforma continguda en el text estatutari, es tracta que les previsions establertes siguin **resistents** a normes que han retallat, fins ara, enormement les competències autonòmiques, com són, la Llei orgànica del Poder Judicial de 1985 i les seves posteriors reformes o la llei de Demarcació i Planta Judicial, o l'Estatut orgànic del Ministeri

fiscal, o també, els reglaments orgànics del personal al servei de l'Administració de Justícia.

El contingut del Títol III del nou Estatut, s'adreça principalment a invertir la dinàmica interpretativa imperant, d'acord amb la qual les previsions estatutàries quedaven pendents del que establís la Llei Orgànica del Poder Judicial. Encara que la Constitució remeti a una Llei Orgànica, la del Poder Judicial, aquesta ha de deixar l'espai corresponent a l'Estatut, ja que també la Constitució conté clarament una remissió a l'Estatut.

Per tant, el text de l'Estatut en el seu Títol III el que fa és adaptar orgànicament i funcionalment els diversos àmbits de la justícia que són rellevants per a l'autogovern de Catalunya.¹

Fem ara un repàs dels aspectes més importants regulats al nou Estatut i de com les diferències amb el de 1979 ens donen prou confiança com per augurar un futur més positiu per a la justícia a Catalunya i una assumpció per part de la Generalitat de competències plenes en aquesta matèria.

És necessari donar constància, però, d'una mancança important: el projecte d'Estatut reconeixia inicialment en una disposició addicional a proposta de CiU, que l'Estatut reconeixia i actualitzava els drets històrics de Catalunya i emparava de manera especial determinats àmbits, entre els que destacava el Poder Judicial a Catalunya. La proposta no va prosperar. Una proposta com aquesta hauria permès ampliar el nivell competencial i especialment, hauria reforçat la seva constitucionalitat.

2. Competències

2.1 MITJANS PERSONALS²

En primer lloc, reforça les competències ja assumides per la Generalitat en matèria de mitjans personals, que no formen part del nucli es-

1. Títol III. Estatut d'Autonomia de Catalunya.

2. Article 103 del nou EAC.

sencial. Allò que s'ha vingut dient «administració de l'Administració de Justícia» (i que va ser el nucli central de la sentència del TC 56/1990). És a dir, totes les facultats executives i de gestió que no corresponguin al Consell General del Poder Judicial i que exerceix el govern de l'Estat i que s'estengui en aquesta matèria, també, l'exercici de la potestat normativa.

La Llei Orgànica del Poder Judicial, reformada el 1994, ja va permetre una major operativitat en aquest àmbit, atès que va introduir la possibilitat que les CA assumissin competències en personal en totes les matèries relatives el seu estatut i règim jurídic, compreses la selecció, formació inicial i continuada, promoció, destins, ascensos, situacions administratives, jornada, horari i règim retributiu, però han estat competències de gestió.

La proposta estatutària és que la Generalitat disposi de totes les competències amb totes les conseqüències. Si bé s'haurà de modificar de nou la Llei Orgànica, ja que en la seva darrera reforma, la del 2003, exclou la intervenció de les autonomies en alguns aspectes. I aquesta exclusió no té base constitucional. Per tant, amb el nou Estatut i la reforma de la llei, la Generalitat tindrà competències normatives sobre el personal no judicial, inclosos els secretaris, acabant d'una vegada per totes amb l'anacrònic caràcter de cos nacional d'aquest personal.

Una fórmula com aquesta permetrà anar cap a un règim de distribució general de funcions entre el Consell General del Poder Judicial i la Generalitat, limitant el paper de l'Administració central a intervencions de caràcter residual.

L'objectiu en aquest àmbit és establir un model de gestió dels recursos humans al servei de l'Administració de Justícia que estigui d'acord amb els objectius de modernització d'aquesta administració i amb l'estructura territorial de l'Estat.

Un altre objectiu és garantir la capacitat d'autogovern de les CA en la gestió del personal no judicial, incloent la competència legislativa i executiva de tots aquells aspectes que no formen part del nucli dur de l'Estatut jurídic d'aquest personal que l'article 122 de la Constitució reserva a la Llei Orgànica.

I, finalment, l'objectiu és que dins del concepte «personal al servei de l'Administració de la Justícia» ha d'incloure's tot el personal que presta els seus serveis, que no sigui jutge, magistrat o fiscal.

És del tot necessari que la Generalitat, responsable de dotar de mitjans personals i materials l'Administració de Justícia, tingui reconeguda plenes competències per a regular, organitzar i gestionar aquest personal, que inclou també els secretaris judicials i els metges forenses.

2.2 LLENGUA I DRET PROPIS³

En segon lloc, es dona resposta a altres temes pendents: el coneixement de la llengua i el dret per part de jutges i fiscals, com a requisit d'accés en els corresponents concursos de trasllats i la participació efectiva de la Generalitat en els concursos i oposicions.

El requisit del coneixement adequat i suficient de la llengua i del dret per a ocupar places de jutges, magistrats i fiscals no afecta la igualtat de drets dels candidats a ocupar places i està pensat com a mitjà per a garantir els drets lingüístics dels ciutadans.

Un exemple: Els jutges en pràctiques de l'Escola Judicial hauran de rebre cursos de llengua catalana obligatoris per a aquells que optin per accedir a una plaça a Catalunya. Així mateix, el coneixement de la llengua i del dret propis es valorarà de forma singular i específica per als concursos de trasllat.

Quin és l'objectiu? Garantir el coneixement de la llengua cooficial dels professionals per tal de fer efectius els drets lingüístics dels ciutadans.

L'article 102 de l'Estatut estableix que tot el personal de l'Administració de Justícia, començant pels jutges, ha d'acreditar un coneixement adequat i suficient de la llengua catalana per a exercir a Catalu-

3. Article 101 i 102. Títol III del nou EAC. Article 6. Títol preliminar. Articles 32, 33, 34 i 35. Títol I.

nya, a fi de donar compliment al dret d'opció lingüística dels ciutadans que reconeix i empara l'article 33.

La proclamació del dret d'opció lingüística dels ciutadans es fa en termes més amplis del que preveu la Llei 1/1998 de política lingüística, en la mesura que afecta totes les administracions públiques de Catalunya, cosa que inclou també totes les entitats privades que exerceixen funcions públiques.

En definitiva, el que introdueix el nou Estatut és que el coneixement del català serà un mèrit determinant per obtenir una plaça a Catalunya, i, un cop obtinguda, serà una exigència per exercir-la, de tal manera que cap ciutadà estigui obligat a utilitzar el castellà, parlat o escrit, davant un jutge.

És a dir, els jutges, magistrats i fiscals, els notaris i els registradors de la propietat i mercantils, els encarregats del registre civil i el personal al servei de l'Administració de Justícia i de la Fiscalia a Catalunya hauran d'acreditar un coneixement adequat i suficient del català per tal de fer efectius els drets lingüístics dels ciutadans. I, en tot cas, el coneixement suficient de la llengua catalana es valorarà específica i singularment per obtenir una plaça quan es realitzin els concursos de trasllat a Catalunya.

D'una altra banda, el català serà llengua d'ús normal i preferent de totes les administracions, inclosa la de l'Estat, i també serà la llengua vehicular en l'ensenyament. Per això, els articles 32, 33, 34 i 35 de l'Estatut contenen i detallen els drets lingüístics dels ciutadans de Catalunya, en les seves relacions davant les administracions públiques i les institucions de l'Estat, respecte de les quals l'ús de la llengua catalana queda consagrat en totes elles.

La llengua catalana, d'aquesta forma, deixa de ser cosa solament de la Generalitat i els ajuntaments de Catalunya i el seu ús passa a ser també responsabilitat de les administracions i institucions de l'Estat radicades a Catalunya, el personal de les quals, haurà d'acreditar que disposa d'un nivell de coneixement del català adequat i suficient.

Amb tot això, la llengua catalana s'equipara a la llengua castellana

i es garanteix el dret d'opció lingüística. L'article 6 manté el català com a llengua pròpia de Catalunya i oficial junt amb el castellà i introdueix que «totes les persones tenen dret a utilitzar les dues llengües oficials i els ciutadans de Catalunya el dret i el deure de conèixer-les; per fer-ho realitat, els poders públics hauran d'establir els mecanismes i mitjans necessaris».

La llei que desenvolupi el que estableixen aquests articles pot ser una llei catalana, la qual determinarà la forma d'acreditar el coneixement adequat i suficient del dret propi i de la llengua catalana per ocupar una plaça a Catalunya de jutges, magistrats i fiscals. El mateix per al personal al servei de l'Administració de Justícia i de la Fiscalia a Catalunya.

En termes generals, la regulació que conté l'Estatut és molt més completa que la continguda a l'Estatut de 1979 i té per objectiu superar els dèficits que s'han posat de relleu al llarg de 25 anys.

2.3 TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA⁴

En tercer lloc, el projecte reforça les funcions d'unificació de doctrina i cassacionals del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que serà l'última instància judicial, de tots els processos i de tots els recursos que s'inicien i es substancien en el seu àmbit territorial, sigui quin sigui el dret invocat com a aplicable. D'aquesta manera, s'apropa la justícia al ciutadà, s'agilitza el treball del Tribunal Suprem, i per tant, la justícia serà més eficient. Dóna força, en definitiva, el Tribunal Superior de Justícia, que en els seus 17 anys d'existència, ha dictat poques sentències, donant així més funcions als seus membres, fins ara infrautilitzats.⁵

El Tribunal Superior de Justícia constitueix el vèrtex de l'organitza-

4. Article 95 del nou EAC.

5. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya és el que més sentències dicta respecte de la resta de tribunals superiors; així i tot, l'any 2005, a títol d'exemple, va dictar una seixantena de sentències.

ció judicial en el territori de Catalunya, però no s'integra en la seva organització institucional. És un òrgan estatal i el seu superior jeràrquic en l'àmbit jurisdiccional és el Tribunal Suprem. No hi ha, per tant, fragmentació de la justícia. El que hi ha és una adaptació de la justícia a l'Estat de les Autonomies.

El president del Tribunal Superior de Justícia és el representant del poder judicial a Catalunya.

El Tribunal Superior de Justícia guanya pes com a darrera instància judicial. L'article 95 regula les funcions del Tribunal, que vénen ampliades respecte de les que té en l'actualitat. És a dir, l'objectiu és fer del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya l'efectiva última instància jurisdiccional de tots els processos iniciats a Catalunya, inclosos els extraordinaris de cassació i revisió, que es tramitin dins l'àmbit territorial català, sigui quin sigui el dret invocat com a aplicable (comú, estatal, propi de la CA o mixt).

Aquest objectiu ha de comportar que els recursos de cassació que romanen sota la jurisdicció del Tribunal Suprem siguin configurats per tal de conèixer les qüestions pròpies de la unificació de doctrina.

En definitiva, la descentralització del Poder Judicial permet reforçar la posició del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya com a última instància i com a òrgan jurisdiccional en el qual culmina l'organització judicial a Catalunya.

2.4 EL CONSELL DE JUSTÍCIA⁶

En quart lloc, el text estatutari propicia la descentralització del Govern del Poder Judicial creant un Consell de Justícia de Catalunya, desconcentrat del Consell General del Poder Judicial, amb facultats pròpies i delegades del Consell, en tot allò que afecti la justícia a Catalunya, convertint-se en l'òrgan de govern dels jutges, els membres del qual seran designats pel Parlament. També participarà en el nomenament del

6. Articles 97, 98, 99 i 100 del nou EAC.

president del Tribunal Superior de Justícia, dels presidents de Sala del mateix Tribunal.

El reforçament del paper del Tribunal Superior de Justícia ve acompanyat de la institucionalització de la figura del fiscal superior de Catalunya, que representa el Ministeri fiscal i que és el fiscal en cap del Tribunal Superior.⁷ Haurà de retre comptes dels presidents de les audiències provincials del seu treball a l'estructura jeràrquica corresponent, però com a novetat haurà de fer-ho també davant el Parlament, al qual enviarà una còpia de la memòria anual d'activitats.

L'objectiu és dotar de més pes específic els principals instruments del poder judicial a Catalunya amb la finalitat d'insertar-los plenament en la realitat social de la qual formen part.

2.5 L'OFICINA JUDICIAL⁸

En cinquè lloc, l'Estatut contempla més competències per a la Generalitat en organització i disseny de l'oficina judicial i creació dels òrgans de suport necessaris, amb la finalitat d'impulsar i implantar els serveis comuns, apostant per les oficines judicials més grans i per la incorporació a l'administració de justícia de les tècniques de gestió i gerencials en la direcció pública del servei de la justícia. El que es pretén és anar cap a un veritable canvi organitzatiu.

L'oficina judicial actual respon a un esquema antiquat, ja que s'estructura en una unitat administrativa, generalment homogènia, per a tot tipus de jurisdicció. La componen entre 7 i 12 funcionaris que donen suport a la funció de jutjar encomanada per l'article 117 de la Constitució al jutge o magistrat, i ho fan de forma exclusiva en un sol òrgan judicial. Aquesta fórmula ha esdevingut obsoleta i insuficient per donar resposta a les necessitats d'una societat moderna.

El Llibre Blanc elaborat pel Consell General del Poder Judicial de-

7. Article 96 del nou EAC.

8. Article 105 del nou EAC.

fineix l'oficina judicial com «una organització capaç de realitzar i complir la seva comesa de manera eficaç amb independència de quina sigui la norma processal i el procés que ha de tramitar».⁹

La reforma de la Llei Orgànica del Poder Judicial efectuada l'any 2003 i que entrava en vigor un any després modifica en un sentit més positiu l'organització i funcionament de l'oficina judicial; divideix les oficines judicials en unitats administratives, unitat de recolzament al jutge i serveis comuns processals. Estableix estructures amb base territorial (Tribunal Superior de Justícia), jerarquitzades i organitzades. La figura del secretari de govern possibilita la intervenció de les CA o del Ministeri. I enforteix, encara que no suficientment, la potestat dels executius autonòmics.

Així i tot, és un model molt diferent del previst al Llibre Blanc on es preveia una simplificació en la dependència, ja que regulava només dues instàncies: Judicial i Ministeri o CA.

La complexitat de la nova organització, la dependència en molts aspectes del Ministeri de Justícia en les decisions i del Consell General del Poder Judicial, fa encara més complexa la posada en funcionament del nou model per part de les CA amb competències.

El nou Estatut d'Autonomia, en el seu article 105, estableix la competència de la Generalitat per a determinar la creació, el disseny, l'organització, la dotació i la gestió de les oficines judicials i dels òrgans i els serveis de suport.

Caldrà, doncs, una nova reforma de la Llei Orgànica per tal d'adaptar-se al contingut del nou Estatut? És possible. Però, com que s'haurà de reformar per altres aspectes importants referents al Tribunal Superior, al Consell de Justícia i als mitjans humans, la reforma de l'oficina és un àmbit més a tenir en compte.

Cap on ha d'anar la reforma i modernització de l'oficina judicial?

Hi ha una sèrie d'elements imprescindibles, com ara, l'ampliació del centre de treball a tot el partit judicial, desapareixent l'adscripció dels

9. El Llibre Blanc de l'Administració de Justícia elaborat pel Consell General del Poder Judicial. 1997.

funcionaris a un jutjat concret; crear la figura del cap de personal o director de l'oficina, sense cap funció processal; modificar, quan es pugui, les funcions dels secretaris judicials i recuperar-lo per les funcions exclusivament processals i no limitar-lo al servei d'un únic òrgan judicial.

Implantar massivament la informàtica com a eina bàsica de gestió dels procediments; implantar els serveis comuns i evitar així la repetició de tasques i, per damunt de tot, és necessària la creació d'un nou cos de funcionaris integrats dins les CA amb competències, i establiment de la corresponent relació de llocs de treball dins l'oficina judicial, amb un sistema que permeti una veritable carrera administrativa, i assegurar els drets adquirits als actuals funcionaris. I d'aquesta forma, encara que sigui repetitiva, arribarem a suprimir el caràcter nacional dels cossos de funcionaris.

Amb aquesta reforma també aconseguirem limitar la mobilitat funcional, tan perjudicial per a l'organització judicial i causa comuna de la lentitud i de les disfuncions. La cobertura de vacants i els concursos es faria de forma independent en cada CA, sense que fos inconvenient per garantir alguna forma d'intercomunicació.

En tots els concursos hi ha greus problemes per a la bona marxa d'aquesta administració. I no ha significat una diferència en positiu les competències de gestió assumides per la Generalitat el 1996, ja que el centre de decisions de quasi bé tot continuava en el Ministeri de Justícia.

Un exemple qualsevol: Si es convoca un concurs de 900 places, el més normal és el següent: 400 aspirants es mouen pel territori, 400 se'n van fora de Catalunya i 100 vénen de fora. Resultat: 400 vacants que hauran de ser cobertes per personal interí, generalment poc preparat per exercir aquestes funcions; i en molts casos, partits judicials que canvien la meitat del personal en cada concurs, cosa que facilita les dilacions i les disfuncions en el servei de la justícia.

Altres exemples van en el sentit de les vacants continuades, dels percentatges elevats d'interins (a Catalunya a finals del 2006 hi havia un 35 % de personal interí, sobre una plantilla orgànica de 6.410 funcionaris dels cossos de gestió processal, tramitació i auxili judicial). Per no

parlar de les vacants de secretaris judicials, que com a qui pertoca cobrir-les és al Ministeri, fan mans i mànigues per retardar la seva cobertura. A finals del 2006 les vacants de les secretaries dels jutjats de Catalunya arribaven al 40 %, amb una plantilla orgànica de 558 Secretaris.

2.6 PLANTA I DEMARCACIÓ JUDICIAL¹⁰

En sisè lloc, pel que fa a la planta i demarcació judicial, és a dir, les facultats per crear nous òrgans judicials, l'Estatut regula una fórmula més intensa i resistent per a les competències de la Generalitat. Serà el Govern de la Generalitat qui decidirà sobre la conveniència o no de la creació de determinats òrgans judicials; del moment més oportú per a la seva creació i si han de ser d'una o altra tipologia; si es requereix una nova secció de l'Audiència i si ha de disposar de més jutjats específics i on són més necessaris.

La Generalitat participa amb una proposta preceptiva, cada cinc anys, en la determinació i revisió de la demarcació i planta judicials i quan la modificació no comporti reforma legislativa, correspon a la Generalitat realitzar les modificacions corresponents. I podrà crear, per delegació del Govern, nous jutjats i seccions judicials.

2.7 JUSTÍCIA DE PAU I DE PROXIMITAT

L'Estatut d'Autonomia reconeix a la Generalitat la competència sobre **la justícia de pau** i estableix que correspon al Consell de Justícia el nomenament dels jutges. També estableix que correspon a la Generalitat la provisió dels mitjans necessaris per al seu funcionament, l'exercici de les seves funcions, la creació de les secretaries i llur provisió, així com de les indemnitzacions que corresponen als jutges.¹¹

10. Article 107 del nou EAC.

11. Article 108 de l'EAC.

El que es pretén és garantir les competències de les CA en tot el que fa referència als mitjans humans i materials i fer que el nomenament dels jutges correspongui al Consell de Justícia.

La descentralització, desconcentració i eficàcia que la Constitució predica per a l'actuació de les administracions exigeix apropar al ciutadà la tramitació i la resolució dels conflictes menors dels que coneix l'Administració de Justícia, confiant a les CA les atribucions per exercir-la adequadament.

Pel que fa a la **justícia de proximitat**, l'Estatut estableix que la Generalitat pot instar, en les poblacions que es determini, a establir un sistema de justícia de proximitat que tingui per objectiu resoldre conflictes menors amb celeritat i eficàcia.

L'objectiu és assegurar que la justícia de proximitat sigui una alternativa eficient al sistema judicial ordinari i no reproduïx les seves deficiències i disfuncions.

Amb l'Estatut el que es pretén és garantir les competències de les CA sobre la justícia local, tant en la seva iniciativa per instar-la com en la provisió dels mitjans materials i personals.

La CA com administració amb competències en matèria de justícia i més propera al seu territori ha d'exercir un paper preponderant en l'organització i gestió d'aquesta jurisdicció.

La justícia de proximitat coneixerà, amb la consegüent modificació de la Llei Orgànica del Poder Judicial, d'assumpes en l'Ordre civil, en l'Ordre penal i en l'Ordre contenciós administratiu.

És necessari crear una justícia local que doni cobertura a les necessitats de les grans ciutats com Barcelona i també és necessària una justícia local que permeti a molts municipis tenir un jutjat amb més competències que les que pot oferir el Jutjat de pau.

2.8 ALTRES ATRIBUCIONS ESTATUTÀRIES

Altres atribucions que tindrà la Generalitat fan referència a l'ordenació de la justícia gratuïta, amb capacitat per part de la Generalitat de

regular més abastament aquesta institució, dels procediments de conciliació i mediació, de la participació en la gestió dels comptes de dipòsits i consignacions judicials i els seus rendiments, tenint en compte el volum de l'activitat judicial acomplerta a la CA, aspecte que resulta molt important per a la financiació autonòmica dels mitjans materials al servei de l'administració de justícia,¹² contencions avui encara no resolt amb el Ministeri de Justícia.

2.8.1 *Altres aspectes a tenir en compte*

Un aspecte no regulat al Títol III de l'Estatut però que sí s'estableix als articles 180, 181 i 182 i que té a veure amb el Poder Judicial i l'Administració de Justícia i que cal destacar per la seva importància és que **la Generalitat podrà designar membres d'institucions de l'Estat** com ara el Tribunal Constitucional o el Consell General del Poder Judicial.

Aquests articles regulen específicament la participació de la Generalitat en les institucions i organismes de l'Estat. Aquesta qüestió no estava prevista en el text de 1979.

L'objectiu que es perseguia amb la inclusió d'aquestes disposicions era i és tenir més poder polític dins l'Estat i que la veu de les autonomies històriques es deixés sentir. Aquesta ha estat una reivindicació del catalanisme polític en els darrers 25 anys, reivindicació ara recollida.

L'articulació d'aquesta qüestió es farà mitjançant la participació de la Generalitat en els processos de designació tant de magistrats del Tribunal Constitucional com en el dels membres del Consell General del Poder Judicial.

Si fins ara hem tingut en alguna de les composicions del Consell General del Poder Judicial o en el Tribunal Constitucional representants de Catalunya ha estat més per voluntat política o per acord amb els diferents governs de l'Estat.

12. Article 106.1 i 2 i article 104. E i F de l'Estatut d'Autonomia del 2006.

3. Objectiu de la reforma estatutària

En definitiva, aquesta regulació pretén un doble objectiu: harmonitzar l'Administració de Justícia amb les aspiracions d'autogovern de Catalunya i millorar l'eficàcia i l'eficiència del servei de la justícia, dins del respecte als principis constitucionals que regeixen el Poder judicial i especialment els d'unitat, exclusivitat i independència.

El Títol III del nou Estatut d'Autonomia és nou, ja que l'Estatut de 1979 hi dedicava sis articles situats en el capítol de competències.

Com diu Carles Viver i Pi-Sunyer,¹³ aquest títol és un dels més reeixits de l'Estatut del 2006, malgrat que, com no podia ser d'altra manera, en certs aspectes la seva virtualitat està molt condicionada pel que estableixi la futura Llei Orgànica del Poder Judicial, a la qual, forçosament, s'han hagut de fer reiterades remissions.

És necessari per tal que aquest contingut sigui una realitat, que es modifiquin en paral·lel les corresponents Lleis Orgàniques i és en aquest sentit que es recorda la seva necessària reforma en el sentit que disposa el nou Estatut.

Però també cal destacar ara i en aquest moment, que el Govern de l'Estat a través del Ministeri de Justícia va impulsar a finals del 2005 sengles avantprojectes de llei on «retoca» de passada alguns aspectes nuclears de la reforma estatutària, però simplement els retoca, cosa que va obligar a tots els partits polítics, a estar molt amatents a la seva tramitació al Congrés i a presentar un conjunt d'esmenes per adaptar els projectes de llei al contingut estatutari. Les propostes presentades com a projectes de llei pel Govern del PSOE, no responen ni a les necessitats de la justícia a Catalunya ni tampoc els seus continguts s'adiuen amb el text del Títol III de l'Estatut. A la vista de les esmenes presentades ambdós projectes s'han quedat estancats i restaran pendents per a la propera legislatura.

La reforma de la Llei Orgànica hauria de jugar avui un paper menys rellevant del que ha tingut fins ara, ja que disposem d'un text estatuta-

13. Revista *Activitat parlamentària*. Núm. 10. Octubre 2006.

ri on s'identifiquen amb claredat els àmbits que han de correspondre a la Generalitat, diferenciant-los d'aquells que afecten més directament a la independència del Poder Judicial. Per això, l'Estatut ha ampliat i reforçat les seves previsions en detriment d'alguns continguts coberts inicialment per la Llei Orgànica del Poder Judicial.

Com diu l'informe de l'Institut d'Estudis Autònoms sobre la Reforma de l'Estatut, la remissió a la Llei Orgànica no és incondicional, ja que si fos així, no tindria sentit la reserva material a favor dels Estatuts de l'article 150.1.2 de la Constitució.

D'acord amb el que diu la doctrina,¹⁴ «és necessari establir a la Llei Orgànica clàusules de salvaguarda de les competències autonòmiques en aquelles matèries en les quals l'Estatut atribueix competències a les CA».

Tot i així, la LOPJ continua tenint una funció molt important com a norma que ha de delimitar les competències estatals i les autonòmiques. Per tot això, era recomanable afrontar la reforma de la Llei Orgànica en paral·lel a la de l'Estatut. Però no ha estat possible.

4. Conclusions

Amb aquesta referència al contingut del nou Estatut i amb l'explicació detallada de quin ha estat el camí dut a terme pel govern català per assolir les competències en matèria d'administració de justícia, feta en el capítol anterior, he volgut demostrar que el camí endegat per la Generalitat de Catalunya des de 1979 fins avui per aconseguir plenes competències en matèria de justícia i un sostre d'autogovern elevat en aquesta matèria ha estat ple de dificultats.

El camí ha estat ple de dificultats en forma de lleis, reglaments, dificultats enormes en la negociació, sentències del Tribunal Constitu-

14. *Estudios sobre la Reforma del Estatut*. IEA 2004. Avaluació dels aspectes relacionats amb l'Administració de Justícia en una futura reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

cional, recursos, dictàmens del Consell Consultiu, traspassos fragmentats, informes del Consell General del Poder Judicial, etc. I una posició numantina contrària a la descentralització de la justícia, tan per part del poder judicial com de l'executiu de torn a nivell de l'Estat.

Però tot això no ha servit per deixar de banda l'interès sempre demostrat pel govern català d'assumir aquest camp i fer-se càrrec plenament de tot el que afecta l'Administració de Justícia de Catalunya.

Han passat quasi trenta anys de l'Estatut de 1979. S'ha iniciat ja el desenvolupament de l'Estatut del 2006 que ens omple d'esperança i de temors. Esperança per la feina feta durant 23 anys de govern de CiU i temors per la nul·la actuació del govern tripartit, malgrat el contingut del nou Estatut.

Encara resta pendent la sentència del Tribunal Constitucional respecte dels recursos interposats per diferents instàncies.

El Títol III del nou Estatut d'Autonomia no posa en perill la unitat del Poder Judicial, tal i com plantegen els recursos d'inconstitucionalitat presentats. Ni el Tribunal Superior de Justícia ni el Consell de Justícia són òrgans de la Generalitat de Catalunya, sinó que són òrgans del Poder Judicial únic.

La norma estatutària està habilitada per a regular alguns aspectes de l'organització de l'Administració de Justícia, sense que comporti una invasió de la reserva constitucional a favor de la Llei Orgànica del Poder Judicial. És constitucionalment compatible amb la unitat del Poder Judicial l'existència de centres de decisió desconcentrats, si es garanteix que la seva actuació no comportarà cap trencament en l'estatut judicial.¹⁵

I ja per acabar, dir que ens sentim satisfets per la regulació assolida en aquesta matèria, pels seus continguts, pel gruix de la regulació que conté i per la transcendència que dona el fet que el Poder Judicial i

15. Paràgraf corresponent a les alegacions presentades pel Parlament de Catalunya davant el TC pels recursos interposats contra l'EAC per part del Partit Popular i el Defensor del Pueblo.

l'Administració de Justícia a Catalunya dediqui en el text estatutari un títol complet i independent.

A quasi trenta anys de l'Estatut d'Autonomia de 1979, el futur de la justícia en un marc de llibertat esdevé certament una veritable qüestió d'Estat, ja que com bé afirmava Albert Camus «si l'ésser humà fracassa en conciliar la justícia i la llibertat, fracassa en tot».